

Elhunyt Dr. Krakovits Gábor professzor

Futótűzként terjedt a hír, hogy osztályunk nagy tiszteletnek örvendő egykori vezetője hosszas betegség után március 20-án otthonában örökre csendben elaludt. Ugyan tisztában voltunk azzal, hogy az utóbbi időben egészségi állapota meggyengült, de mégis döbbenetben fogadtuk a hírt.

Amikor valaki távozik sorainkból, akkor elsősorban két fő gondolat mentén rendezzük vele kapcsolatos emlékeinket. Az egyik az elhunyt életútja és szakmai tevékenysége, a másik az egyénisége és a hozzá fűzött személyes emlékek.

Krakovits Gábor 1934-ben született Budapesten. Orvosi tanulmányait 1953-ban kezdte meg a Budapesti Orvostudományi Egyetemen. Már az egyetemi évei alatt rendszeresen bejárt a János Kórház Ortopédiai Osztályára, ahol a tanulmányai megkezdése előtt egy évig dolgozott. Az ortopédiát *Horváth Boldizsár* professzor szerezte meg vele. Ezek után nem volt meglepő, hogy a diploma megszerzése után 1959-ben ezen az osztályon kezdte meg orvosi pályafutását.

1963-ban szakvizsgázott ortopédiából, majd a János Kórház Ortopédiai Osztály akkori vezetőjének *Peer Gyulának* tanítványaként hamar felismerte az ortopédia és traumatológia együtt műveléséből adódó előnyöket, melyet egész további karrierje során képviselt. Egy átmeneti Honvéd Kórházban eltöltött időszakot követően 1977-ben osztályvezető orvosi kinevezést nyert el a számára oly kedves János Kórház Ortopéd–Traumatológiai Osztályra.

Pályafutása során számos európai és tengerentúli tanulmányúton és konferencián vett részt, folyamatosan képezte magát. Tanulásra, fejlődésre biztatta munkatársait is. Ennek ékes bizonyítéka, hogy tanítványai közül négyen nyertek osztályvezetői kinevezést.

Kiváló szervezői képességeit az Ortopéd–Traumatológiai Osztály átszervezése, a még ma is korszerűnek számító új műtőblokk megépítése során kamatoztatta. Az Országos Traumatológiai Intézet 1978-ban kezdődő átépítése idején a János Kórház Traumatológiai Osztályának létrehozásában is tevőlegesen részt vett.

A betegellátás mellett kezdettől fogva fontosnak tartotta a tudományos tevékenységet és ennek eredményeképp 1972-ben sikerrel védte meg kandidátusi értekezését. 1994-ben habilitált a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen, majd 1995-ben megvédte MTA doktori értekezését.

A tudományos tevékenység mellett nagy gondot fordított a szakemberképzésre. Az ortopédia és traumatológia oktatásán felül tanító mestere volt a sebészeti műtétannak. A Műszaki Egyetemen biomechanikát oktatott, szerepet vállalva az orvos-mérnöki képzés elindításában. Biomechanikai érdeklődése és kutatásai eredményeként született a hazai gyártású KR csípőprotézis, továbbá egy teljesen új koncepción alapuló térdízületi protézis prototípusa.

Szakmai tevékenysége elismeréseként 1985-ben kiváló orvos kitüntetésben részesült. 2005-ben vehette át a Magyar Ortopéd Társaság legrangosabb kitüntetését a Dollinger emlékérmét. A Szent János Kórházban eltöltött több mint 50 éves szakmai, tudományos és szervezői tevékenysége elismeréseként a főorvosi kar szavazatai alapján megkapta a Semmelweis Gyűrűt majd a kórházvezetés javaslata alapján a Szent János Kórházért díjat.

Annak ellenére, hogy *Krakovits* professzor úr egy nagyon határozott egyéniség volt, az osztály vezetésének átadása után óvakodott attól, hogy bármely módon rátelepedjen utódja tevékenységére. Ez persze nem jelentette azt, hogy nem érdekelt az általa annyira szeretett osztály

működése, az ott dolgozók élete. Bármikor, bármilyen formában találkoztunk első kérdéseinek egyike az volt, hogy mi van az osztályon, mi van a szakmán belül? Ezen beszélgetéseink során nagyon sok hasznos gondolattal, tanáccsal segítette munkámat. Volt betegeit hosszú ideig maga el látta vagy gondoskodott további sorsukról.

Akik közelebből is ismerték tudják róla, hogy szeretett hitvesével, *Kádár Anna* professzor asszonnyal, milyen nagy társasági életet éltek, milyen fontos volt számukra a barátság, milyen sokféle emberrel tartottak kapcsolatot. Bármely napon vagy napszakban mentem látogatóba otthonukba, valaki barátjuk is ott volt, vagy éppen távozott, vagy amikor én mentem el akkor érkezett. A náluk rendezett vacsorák, ünnepi események jellegzetessége volt Annával közösen megkomponált és javarészt Gábor által főzött menüsor. Emellett Gábor különleges fanyar humorával szórakoztatta a vendégeket.

Humora és állandó tenni akarása még élete utolsó heteiben is jellemző volt rá. Sajnos tervei egy része már soha nem valósulhat meg és fanyar humorba bújtatott bölcs megjegyzéseit sem hallhatjuk többé.

Tisztelt Professzor Úr!
Kedves Gábor Bátyám!
Emlékedet őrizni fogjuk!
Nyugodjál Békében!

Dr. Kiss Jenő
Osztályvezető főorvos
Szent János Kórház és Észak-budai Egyesített Kórházak
Ortopéd–Traumatológiai Osztály